

[Ellemann-Jensen]

for udlandet får vi mulighed for at forbedre beskæftigelsen, og det er jo her, den smalle sti skal føre os hen. Regeringen fremlagde ved folketingsårets begyndelse en flerstrengt økonomisk politik, som skal føre os frem imod en bedre økonomisk balance. Dele af denne politik er sat i gang, andre dele mangler. Vi har fået rettet noget op på finanspolitikken ved de ændringsforslag, der blev vedtaget tidligere på dagen. Vi har iværksat dele af erhvervs- og arbejdsmarkedspolitikken. Men vi mangler stadig væk at se, hvordan det går med den tredje streng i regeringens politik, nemlig indkomspolitikken. Her har regeringen erklæret, at der i de kommende år skal føres en stram indkomspolitik, som omfatter alle former for indkomster, og at dette betyder en videreførelse af den nedgang i stigningstakten i pengeindkomsterne, som vi allerede har set. Finansloven er jo kun den ene streng i regeringens økonomiske politik. Det afgørende for, om den samlede politik vil lykkes, er, om målsætningen for indkomspolitikken kan føres ud i livet. Kun på den måde kan vi ændre udsigterne for de kommende år sådan, at regeringens politik sikrer os den ønskede bedre balance i økonomien. Det burde enhver med en smule forstand på tingenes sammenhæng kunne se.

Det er derfor ufatteligt, at der under finanslovdebatten er talt om nedskæringspolitik. Det er en tone, man har fundet flere steder i folketingssalen. Sagen er tværtimod, at der med denne finanslov sker en fortsat udvidelse af antallet af offentligt ansatte, og at der sker væsentlige udvidelser af de sociale sikringsordninger: pensionsreform, efterløn, jobtilbudsordning osv.

Vi må erkende, at det endnu ikke er lykkedes at opnå det, der er så afgørende for at få forbedret Danmarks internationale konkurrenceevne. Det er nemlig ikke lykkedes for os endnu at sikre en overførsel af ressourcer til betalingsbalanceerhvervene. Vi overfører især ressourcer til den offentlige sektor og ikke mindst til den sociale sektor, og vi gør det på grund af de problemer, som først og fremmest skabes af den høje ledighed. Men så skal man også erkende dette i stedet for at klynke over stramninger, som ikke eksisterer, og man skal erkende, at denne udvikling forhaler vores muligheder for at styrke konkurrencesektoren i dansk økonomi på en sådan

måde, at vi hurtigere kan slippe af med ledigheden.

Vi tager en medicin, der dæmper pinen, men forlænger sygdommen. Det kan man selvfølgelig gøre, hvis pinen er så slem, at den ikke er til at holde ud, og vist er pinen slem, men så er den dog heller ikke værre. Når vi ser på den levestandard, enhver dansker har mulighed for, og sammenligner vore vilkår med verden omkring os, så er der et par ting, der trænger til at blive slået fast ved denne lejlighed. Tiden er nu ikke inde til at stille krav om reguleringer af såkaldte efter-sløb, om arbejdstidsforkortelser med løn-kompensation og i det helt taget krav om en forbedring af den meget høje levestandard, vi har tilkæmpet os og til dels lånt os til her i landet. Regeringen har erklæret, at den vil tilstræbe, at en forringelse af de disponible realindkomster undgås, og det vil på almindeligt dansk sige, at man vil gøre, hvad man kan for at holde levestandarden, hvor den er, sådan gennemsnitligt. Det kan regeringen kun, hvis man rundt omkring holder op med at stille urimelige krav om forbedringer – krav, som kun kan opfyldes, i det omfang andre giver afkald.

Hvem er det så egentlig, der skulle give afkald? Har vi her i Danmark en gruppe af fæle kapitalister, som udsuger de store masser? Ja, der er jo nogle, der gerne vil fremstille det sådan, men statistikkernes tørre tal fortæller os noget andet, og de fortæller os også, at selv om vi f. eks. legede, at vi kunne samle alle indkomster her i landet sammen i en stor kasse og dele ligeligt ud til alle, ja, så ville det for de fleste mennesker ikke betyde alverden på husholdningsbudgettet. Men hvor finder vi så udbytte her? Er det virksomhederne? Nej, de tjener for lidt, og det har de gjort i nogle år, hvilket bl. a. kan ses på deres investeringer og så igen på arbejdsløshedstallene. Hvad med de fæle multinationale selskaber? Nej, der er heller ikke meget at hente dér. Ligeegyldigt hvor vi ser hen, må vi med beklagelse erkende, at der ikke er nogen, man kan hale ud af den blå luft og sætte til at betale regningen. Vi kan ikke hale syndebugke ud af den blå luft.

Derfor er tiden nu ikke inde til, at de enkelte interessegrupper i Danmark starter det helt store slagsmål om, hvem der skal have mere, og hvem der skal have mindre. Vi skal være glade, hvis vi alle sammen kan blive så